

vané. Rekurs vymáhající strany do usnesení soudce prvního soud rekursní shledává důvodným, neboť ani §em 201, ani §em 14 ex. ř. není odůvodněno odložení rozhodnutí o návrhu vymáhající strany na pokračování v exekuci vnučenou dražbou nemovitosti, zejména odložení na dobu tak neurčitou, jak se stalo napadeným usnesením. Exekuční řád zná sice odložení exekuce dle §u 42 ex. ř. z určitých tam uvedených důvodů, nezná však odložení rozhodnutí o návrhu na pokračování v exekuci. Vymáhající strana učinila přesný návrh a návrhu tomu měl soud vyhověti nebo návrh ten zamítnouti, ovšem z důvodů zákonných. Ustanovení §u 14 ex. ř. nelze se tu dovolávat, neboť jak exekuce vnučenou dražbou, tak i exekuce vnučenou správou byly již právoplatně povoleny, exekuce vnučenou dražbou byla pouze odložena a důvod, pro který byla odložena, odpadl, když žaloba povinné strany na zrušení exekuce nejvyšším soudem právoplatně byla zamítnuta. Strana povinná odvolává se na ustanovení §u 201 ex. ř. Měl proto první soudce zkoumati, zda jsou tu podmínky tohoto zákonného ustanovení, a nikoliv odložit rozhodnutí o odůvodněném návrhu strany vymáhající jen proto, by vyčkáno bylo výsledku účtu z vnučené správy a by tak straně povinné poskytnut byl odklad exekuce dle zákona nepřipustný na neurčitou dobu.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak již rekursní soud správně uvádí, bylo exekučnímu soudci rozhodnutí jednak o návrhu vymáhající strany na pokračování v dražebním řízení, když byl důvod odkladu, povoleného usnesením ze dne 12. března 1925, právoplatným zamítnutím opoziční žaloby pominul, jednak o návrhu dlužníků, by případnému návrhu na pokračování v dražebním řízení nebylo vyhověno z důvodu §u 201 ex. ř., nýbrž aby byla dražba odložena až do vyřízení účtu o vnučené správě. První soudce obmezil se na odklad rozhodnutí o návrhu na povolení pokračování vnučené dražby až na dobu, kdy bude ze složeného účtu vnučené správy jasno, jaký výtěžek správa vykazuje. Nerozhodl tedy první soud ani o návrhu vymáhající věřitelky ani o návrhu dlužníků. Takováto výhrada rozhodnutí není však ani zákonem ani věcně odůvodněna, zvláště když proti pokračování ve výkonu exekuce již povolené není překážek a dlužníci ani se nepokusili, aby dolíčili, který z případu §u 201 ex. ř. nastal, a aby rozhodné okolnosti prokázali.

Čís. 5227.

Práva třetích osob k předmětům prozatímním opatřením postiženým nelze uplatnití odporem, nýbrž sporem. Uplatnití je přísluší výlučně osobě oprávněné, nikoliv odpůrci navrhovatelovu.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, R I 704/25.)

K odporu odporčyně navrhovatelů prozatímního opatření zrušil soud první stolice prozatímní opatření zákazem zcizení a zasta-

vení bytového zařízení, maje za to, že prozatimní opatření stalo se bezpředmětným, ježto v době doručení soudního zákazu vlastníci bytového zařízení nebyla již odpůrkyně, nýbrž osoba třetí. Rekursní soud zamítl odpor. Důvody: Rekursní soud nesdílí náhledu prvního soudu. Práva třetích osob k předmětům, postiženým prozatimným opatřením, nelze vůbec uplatnit odporem. Práva tato, ať již jde o právo vlastnické neb jiné právo, jež prozatimné opatření činí nepřipustným, dlužno naopak uplatnit pouze sporem, neboť v řízení nesporném otázky sem spadající řešiti nelze. Uplatnění jich přísluší výlučně osobě oprávněné, nikoli odpůrci. Jakých právních prostředků lze k tomu užití, zákon sice výslovně neuvádí, avšak důsledkem ustanovení §u 402 ex. ř. dlužno za přípustné prohlásiti všechny prostředky, jež přiznává zákon třetím osobám proti exekucím, do jich práv sahajícím. Tedy zejména i žalobu dle obdoby §u 37 ex. ř. Uplatnění těchto práv odporem bylo by tudíž pochybeno a odpor, o tento důvod opřený, i když požadavku určitosti bylo plně vyhověno (»její bytové zařízení v B. se nalézající«) slušelo zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka míní, že založila svůj odpor proti zatimnému opatření na skutečnosti, že prodejem věcí, jichž se týká prozatimní opatření, třetí osobě a nabytím vlastnictví ku věcem těm třetí osobou odňata byla vůbec půda navrhovatelovým údajem, dále, protože prozatimní opatření, proti ní povolené, ukládá jí za tohoto stavu nesplnitelné povinnosti, když, byvši bezelstnou, prodala ony věci třetí osobě, kterou nemůže donutiti, by něco zařídila, aby soudní zákaz jí daný byl odstraněn. Z toho dovozuje, že jest podle §u 397 ex. ř. oprávněna tuto uvedené skutečnosti uplatnit odporem, že v řízení o odporu jest vyřídití nejen otázky procesní, nýbrž i hmotněprávní, že jest tedy také vzítí zřetel na hmotněprávní předpoklad povolení prozatimního opatření, totiž, zda dosud trvá její vlastnictví k věcem, prozatimním opatřením postiženým, a když zaniklo toto vlastnictví, že navrhovatelova žádost postrádá hmotněprávního podkladu, nemá náležitosti v §u 54 odstavec třetí ex. ř. uvedených a ze proto musí býti prozatimní opatření zrušeno. Těmito vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění rekursního usnesení. Podle §u 398 první odstavec ex. ř. vztahuje se jednání o odporu proti prozatimnímu opatření na řešení dvou otázek: zda jest povolené prozatimní opatření přípustné a zda jest přiměřené. V této věci otázka přiměřenosti vůbec nepřichází v úvahu, jde tedy jen o to, zda jest povolené prozatimní opatření přípustné. Jako důvod jeho nepřipustnosti uváděla stěžovatelka vlastnické právo třetích osob. Vlastnické právo jest sice právo, které podle §§ 37 a 402 ex. ř. činí prozatimní opatření nepřipustným, když přísluší třetím osobám, ale stěžovatelka, nejsouc vlastníci, nemůže ho žalobou z důvodu §§ 367 a 369 obč. zák. uplatňovati. Tím méně může tak učiniti odporem v řízení podle §u 398 ex. ř. Ze hmotněprávních důvodů, na které se zejména odvolává, není k tomu oprávněna, poněvadž tak může učiniti pouze vlastník věcí a

může tak učiniti pouze žalobou, z formálněprávních důvodů nemůže tak učiniti, poněvadž zákon, jehož předpisy jsou velicí, předpisy §§ 37 a 402 ex. ř. nařizuje uplatnění tohoto práva pouze žalobou, vylučuje jiný způsob uplatňování.

Čís. 5228.

Tříletí, po které požívá poplatek z převodu nemovitosti podle Šu 216 čís. 2 ex. ř. přednostního pořadí, jest počítati ode dne jeho splatnosti.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1925, R I 719/25.)

K rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost, prodanou dne 3. června 1924 v exekuční dražbě, přihlásil berní úřad v přednostním pořadí poplatek z převodu nemovitosti dle kupní smlouvy ze dne 17. prosince 1920. Platební rozkaz byl doručen dne 6. září 1921. Soud první stolice nepřikázal poplatku v přednostním pořadí, maje za to, že ode dne kupní smlouvy (17. prosince 1920) uplynula v době dražby tříletá lhůta Šu 216 čís. 2 ex. ř. Rekursní soud poplatek v přednostním pořadí přikázal, vzav za počáteční den tříleté lhůty 6. listopad 1921, kdy nastala splatnost poplatku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názoru rekursního soudu, že tříletí, po které požívá převodní poplatek z nemovitosti podle Šu 216 čís. 2 ex. ř. při rozvrhu nejvyššího podání přednostního pořadí, jest počítati ode dne splatnosti poplatku, lze přisvědčiti. Zákon mluví na uvedeném místě zcela zřetelně o nedoplatcích a poskytuje jim zákonné právo zástavní v přednostním pořadí jen potud, pokud nejsou zadrželé po dobu delší tří let, počítajíc nazpět ode dne příklepu. Teprve po splatnosti převodního poplatku ve smyslu platebního příkazu může býti započato s jeho vymáháním u příslušného úřadu nebo zajištěním a proto zákon, chtěje při rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost takové nedoplatky opatřiti zvláštní výsadou přede všemi ostatními pohledávkami hypotekárními, a před pohledávkou vymáhajícího věřitele, omezuje trvání této výsady na dobu, nejvýše tří let od toho dne, kdy dlužník ve smyslu platebního příkazu byl povinen je zapraviti (§ 9 zákona ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák.). Stěžovatelé zastávají mylný názor, že pro počítání oné tříleté doby jest rozhodným den uzavření poplatného právního jednání. Tím okamžikem ovšem vzchází nárok eráru na poplatek, jenž ihned nabývá dle zákona přednostního zástavního práva (§ 72 cit. popl. zák.). Tento okamžik rozhoduje však o nároku na poplatek a o jeho výsadním zákonném právu zástavním. Avšak pro otázku, po kterou dobu trvá tato zákonná výsada, pokud se týče od které doby počítati jest ony tři roky, po jichž uplynutí toto výsadní postavení pomíjí, může býti z příčin shora uvedených jedině rozhodným den splatnosti poplatku. Rozhodnutí čís. 1913 sb. n. s., jehož se stěžovatelé dovolávají na podporu svého opačného